

הכללה הוא מושג שהוצג על ידי אונסקו במטרה להילחם בהדרה שאנשים עם מוגבלות מסוימת חווים בחינוך כמו גם בהקשרים רבים אחרים.

אך לא רק אנשים עם מוגבלות מסוימת צריכים להתגבר על חסמים למימוש זכויותיהם. למרות אידיאל השוויון שמעורר חברות דמוקרטיות, חבריהן מוטבעים ב *מטריצה של אי שוויון*:

בהתאם למשל לגילם, פנוטיפים, מין, דיס / יכולות, דת, רקע חינוכי, לאום / מוצא אתני, זה עבור חלק קל יותר מאשר לאחרים לממש את זכויותיהם במצבים מסוימים.

הבה נבחן את הזכות לחינוך:

על פי עקרון ההכללה

לכל תלמיד יש את הזכות לגשת לחינוך הטוב ביותר האפשרי.

במסגרת הכללה מה 'הכי טוב' לא ניתן למדוד באמצעות סטנדרטים כלליים ולהטיל על כולם. מה שהכי טוב בשבילי זה לא בהכרח מה שהכי טוב בשבילך!

בדיוק זה השינוי שהכנסת מושג זה מעוררת: הוא מטפח הכרה בצרכים של התלמידים השונים ומזמין להתייחס אליהם ברצינות ולפתח תהליכי למידה הרואים בהבדלים אלה.

חינוך בזמן הכללה

על פי הפרדיגמה של הכללה, מורים ומחנכים חייבים אפוא להמשיג חוויות חינוכיות המטפחות תהליכים התפתחותיים פרטניים.

מבנים קשיחים מקשים על גמישות.

האתגר של קובעי המדיניות הוא אפוא גמישות המבנים בהם מורים ומחנכים יכולים להציג אסטרטגיות פדגוגיות כוללות.

האתגר של מורים ומחנכים הוא לעבוד באופן כוללני ככל האפשר במסגרת הנתונה.

הגישה הדיאלוגית

גישה פדגוגית המעדיפה תהליכים חינוכיים כוללים היא הדיאלוגית, כלומר אחד בהשראת שוויון, אמפתיה ו העצמה. אכן היא מצליחה להפוך את המגוון של הקבוצה למשאב.

כיצד?

על ידי טיפוח יצירת מערכת מאוזנת שבו כולם מרגישים כמו והוא מסוגל להשתתף,

- שיתוף הידע והיכולות שלהם,
- הבעת הצרכים והקשיים שלהם,
- לקיחת אחריות קטנה או גדולה עבור עצמם ואחרים.